

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 8.11.2016r. P. J. został uznany za winnego tego, że pełniąc obowiązki zastępcy kierownika Nadzoru Wodnego D. w okresie od 17.03.2009r. do 16.04.2009r., wbrew obowiązkowi, zaniechał oznaczenia skarby umiejscowionej w części północnej linii brzegowej zbiornika (...) oraz terenu wokół niej, jako terenu niebezpiecznego dla zdrowia i życia ludzi z zakazem wstępu na ten teren, przez co w dniu 16.04.2009r. nieumyślnie naraził K. S. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. przestępstwa z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 160 § 3 kk i za to na mocy art. 160 § 3 kk skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 1 rok.

Na podstawie art. 72 § 2 kk orzeczono środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 1000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 627 kpk zasądzone od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. H. kwotę 2.904 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia pełnomocnika z wyboru.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 4.652,08 zł oraz opłatę w kwocie 120 zł.

Apelacje od tego wyroku wywiedli prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, iż brak było związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy brakiem znaków ostrzegawczych w rejonie skarpy w linii brzegowej zbiornika wodnego (...), a śmiercią K. S., do czego doszło w dniu 16.04.2009r. w wyniku osunięcia się w/w skarpy, podczas gdy dowody ujawnione w toku przewodu sądowego i poczynione na ich podstawie w sposób prawidłowy ustalenia prowadzą do wniosku, iż związek taki istniał, co skutkowało skazaniem P. J. za przestępstwo z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 160 § 3 kk, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony dopuścił się czynu z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 160 § 3 kk i art. 155 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

W oparciu o podniesiony zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1. błędy w ustaleniach faktycznych, mające istotny wpływ na jego treść, a polegające na bezpodstawnym przyjęciu, że:
 - a) na oskarżonym ciążyły obowiązki wynikające z instrukcji eksploatacji i utrzymania zbiornika (...) i (...), w tym obowiązek dokonywania objazdów naturalnych brzegów zbiornika, podczas gdy P. J. nie zaznajomiono z tą instrukcją i jej zapisy nie stanowiły podstawy włożenia nań jakiegokolwiek obowiązku, związanego z istniejącym pomiędzy nim a (...) w G. stosunkiem zatrudnienia;
 - b) zakres obowiązków oskarżonego – jako zastępcy kierownika nadzoru wodnego (...) – był tożsamy z zakresem obowiązków J. W., podczas gdy powyższe nie wynikało z obowiązujących w zakładzie regulacji wewnętrznych, zaś przyjętą praktyką było wykonywanie przez oskarżonego wyłącznie czynności bezpośrednio poleconych mu przez kierownika nadzoru;
 - c) oskarżony pełnił obowiązki zastępcy kierownika nadzoru wodnego (...) po dniu 19.12.2008r., podczas gdy w/w stanowisko pozostawało od wskazywanej daty nieobsadzone;

d) znajomość instrukcji eksploatacji i utrzymania zbiornika wodnego (...) była wymagana od oskarżonego od kiedy został on zastępcą J. W. jako kierownika nadzoru zbiornika, podczas gdy twierdzenia o istnieniu takiego obowiązku sformułowano bezpodstawnie, zaś dotychczasowa praktyka wskazywała, że oskarżony – jako zastępca J. W. – miał wykonywać jedynie zadania wyraźnie polecane mu przez w/w;

e) oskarżony – w związku z podpisaniem w dniu 18.03.2009r. aneksu do Regulaminu (...) (...) G. – w okresie zdarzenia sprawował funkcję kierownika nadzoru wodnego także nad zbiornikiem (...), podczas gdy faktycznie powierzenie mu tej funkcji nastąpiło dopiero w dniu 18.06.2009r.;

f) w (...) w G. przyjęto, że po odejściu z zajmowanego stanowiska przez J. W. oskarżony przejął wszystkie obowiązki należące do w/w, podczas gdy formalnie i faktycznie mu ich przed dniem 16.04.2009r. nie powierzono, na co wskazują nie tylko wyjaśnienia P. J., lecz równolegle także zeznania świadka K. P., który wskazał, iż przełożeni oskarżonego powyższemu opowiadali;

g) oskarżony w dniu 17.03.2009r. dokonał nierzetelnej inspekcji stanu nadbrzeża zbiornika (...), podczas gdy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie sposób przyjąć, ażeby P. J. miał możliwość zaobserwowania w w/w dacie stanu skarpy, rozpoznania niebezpieczeństwa i podjęcia działań w kierunku jego uchylenia;

h) w dniu 17.03.2009r. oskarżony miał możliwość oceny stanu skarpy na północnym brzegu zbiornika, podczas gdy teren ten był trudno dostępny i jego szczegółowa obserwacja mogła odbywać się jedynie z tafli wody, ponadto zaś – jak wynikało z zeznań świadka K. P. – bezpośrednio przed zdarzeniem doszło do istotnego obniżenia się poziomu wody w zbiorniku (...) wobec czego istotna skarpa mogła uprzednio nie być w ogóle lub w znacznej mierze widoczna;

i) zgodnie z regulacjami obowiązującymi w (...), objazd terenu zbiornika (...) miał odbywać się przynajmniej 1 raz w miesiącu, podczas gdy taki obowiązek nie wynika w szczególności z instrukcji eksploatacji i utrzymania zbiornika wodnego (...) i (...), ani też z innych aktów o charakterze wewnętrznym lub powszechnym;

j) w wyniku zaniedbań oskarżonego doszło do obsunięcia się skarpy w dniu 16.04.2009r., podczas gdy P. J. nie dysponował realnymi możliwościami zapobiegnięcia powyższemu, a nadto nie ustalono w sposób niebudzący wątpliwości, dlaczego w w/w dacie doszło do obsunięcia się skarpy;

k) postawienie tablic informujących o niebezpieczeństwie, związanym z przebywaniem w okolicach skarpy, zapobiegłoby wypadkowi z udziałem K. S., podczas gdy pokrzywdzony, mimo iż bezsprzecznie mógł prawidłowo rozpoznać związane z powyższym ryzyko, udał się w okolice skarpy, wobec czego wątpliwym jest, ażeby zastosowanie znaków ostrzegawczych mogło zapobiec zniszczeniu skutku w postaci narażenia w/w na niebezpieczeństwo o jakim mowa w przepisie art. 160 § 1 kk;

2. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk, poprzez wadliwe stwierdzenie, iż zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego przez R. R. są bliższe prawdzie aniżeli depozycje przekazane w toku rozprawy głównej, przy czym powyższe skutkowało błędnym ustaleniem, że zarówno pokrzywdzony, jak i pozostali świadkowie zdarzenia nie rozpoznali prawidłowo niebezpieczeństwa związanego ze stanem skarpy, występującym w dniu 16.04.2009r.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie o warunkowe umorzenie postępowania.

Apelacje nie były zasadne. Wbrew ich wywodom sąd rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, ani też nie dopuścił się – podniesionej przez obrońcę – obrazy przepisów postępowania określonych w art. 7 kpk i art. 410 kpk, która mogła mieć wpływ na jego treść. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione swobodnie, zgodnie z

kryteriami wymienionymi w art. 7 kpk i z ustaleń tych wyprowadził właściwe wnioski w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, trafnie kwalifikując przypisany mu czyn jako występki z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 160 § 3 kk.

We wniesionej apelacji obrońca wywodził, iż do zakresu obowiązków oskarżonego P. J. nie należało sprawowanie nadzoru nad eksploatacją i utrzymaniem zbiornika wodnego (...), na terenie którego doszło do wypadku.

Argumentacja przytoczona na poparcie tej tezy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że w okresie od 5.01.2007r. do 31.05.2009r. P. J. zajmował stanowisko kierownika Zbiornika Wodnego P., pełniącego jednocześnie obowiązki zastępcy kierownika Nadzoru Wodnego D.-wynika to wprost z karty stanowiska pracy (k. 336-339).

Nie było więc tak jak twierdzi obrońca, że oskarżony zastępował kierownika Nadzoru Wodnego D. J. W. jedynie w czasie jego nieobecności w pracy, ale stale pełnił obowiązki „zastępcy kierownika” Nadzoru Wodnego D., obejmującego swoim zasięgiem także Zbiornik W. (...), na którym doszło do tragicznego w skutkach wypadku. Obowiązki zastępcy kierownika Nadzoru Wodnego D. ciążyły zatem na oskarżonym nie tylko wypadkowo, tj. wyłącznie w czasie gdy kierownik nie mógł ich faktycznie wykonywać w związku z nieobecnością w pracy z powodu urlopu, czy też zwolnienia lekarskiego, ale związane były z pełnioną przez niego na stałe funkcją.

Nietrafne są twierdzenia obrońcy jakoby żaden akt powszechnie obowiązujący lub wewnętrzny nie określał w sposób precyzyjny zakresu obowiązków oskarżonego jako osoby pełniącej funkcję zastępcy kierownika Nadzoru Wodnego D..

Skoro P. J. funkcję zastępcy kierownika pełnił od 5.01.2007r., to od tego dnia obowiązywała go znajomość wszelkich przepisów jakie wiązały się ze sprawowaniem powierzonego mu stanowiska i to zarówno przepisów wewnętrznych, jak i powszechnie obowiązujących. Obowiązek ich znajomości i stosowania wynikał z pkt 19 i 20 karty stanowiska pracy (k. 336-337). Punkt 20 karty zobowiązywał oskarżonego do znajomości i stosowania regulaminu pracy, regulaminu organizacyjnego, instrukcji kancelaryjnej oraz do bieżącego zaznajamiania się z zarządzeniami wewnętrznymi, poleceniami oraz innymi przepisami dotyczącymi wykonywanej pracy.

Nie może zatem ulegać wątpliwości, iż powierzony oskarżonemu zakres czynności obejmował również zaznajomienie się z zarządzeniem wewnętrznym dotyczącym wykonywanej pracy jakie stanowiła Instrukcja (...) (...) i (...) (k. 196-237). Zastępując kierownika Nadzoru Wodnego D. oskarżony przejmował wszelkie obowiązki z tym związane, w tym dotyczące znajomości przepisów wewnętrznych, odnoszących się do eksploatacji i utrzymania zbiorników podlegających nadzorowi. Z istoty funkcji zastępcy kierownika wynika bowiem wstąpienie przez osobę pełniącą taką funkcję w zakres czynności kierownika, którego zastępcą zastępuje. Oskarżony powinien zatem zapoznać się ze szczegółowym zakresem czynności kierownika Nadzoru Wodnego D., którego przecież zastępował. Z racji zajmowanego stanowiska na oskarżonym ciążył też obowiązek znajomości przepisów powszechnie obowiązujących odnoszących się do wykonywanej przez niego pracy, tj. m.in. ustawy z dnia 21.07.2001r. – Prawo wodne (Dz.U. z 2005r., Nr 239, poz. 2019) oraz wydanego na podstawie ustawy z dnia 7.07.1994r. – Prawo budowlane Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 20.04.2007r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle hydrotechniczne i ich usytuowanie (Dz.U. z 2007r., Nr 86, poz. 579).

Z dniem przejścia J. W. na emeryturę, tj. w dniu 19.12.2008r., nie zostało zlikwidowane stanowisko kierownika Nadzoru Wodnego D., a tym samym oskarżony nie przestał pełnić funkcji pełniącego obowiązki zastępcy kierownika. Odmienny pogląd obrońcy nie zasługuje na akceptację – nie ma bowiem odzwierciedlenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym, z którego nie wynika, aby P. J. pozbawiono tej funkcji bądź w jakimkolwiek zakresie zmieniono zakres jego obowiązków.

Przejęcie J. W. na emeryturę w dniu 19.12.2008r. miało tylko ten skutek, że z tym dniem to wyłącznie oskarżony był odpowiedzialny za utrzymanie i bezpieczną eksploatację Zbiornika W. (...). Nie jest przecież tak, że w sytuacji, gdy na określone stanowisko formalnie w dalszym ciągu istniejące, nie została wyznaczona osoba, która ma to stanowisko

sprawować, przestaje funkcjonować stanowisko zastępcy. W wypadku niepowołania kierownika (wakatu na tym stanowisku), całokształt jego obowiązków spoczywa na zastępcy pełniącym obowiązki kierownika.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony P. J. nie tylko formalnie, ale również faktycznie sprawował powierzoną mu funkcję zastępcy kierownika Nadzoru Wodnego D. – osobiście podejmował czynności przynależne zajmowanemu stanowisku, a także wydawał polecenia podległym pracownikom. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej ((...)) w G. F. P. zeznał: „praktycznie od roku 2008 pan J. sprawował nadzór nad wszystkimi trzema zbiornikami zlewni rzeki K., to jest (...), M. i P.” (k. 690–verte). Zatrudniona na stanowisku referenta do spraw utrzymania ruchu na zbiornikach E. J. zeznała: „ja wykonuję czynności na polecenie inż. P. J., a wcześniej wykonywałam na polecenie inż. J. W.. J. zastąpił W. w grudniu 2008r.” (k. 358-verte). Brygadzysta Z. H. zeznał z kolei: „ja jeździłem zarówno z kierownikiem W., jak i z kierownikiem J. na comiesięczne objazdy terenowe Zbiornika (...)” (k. 360).

Przytoczone fragmenty zeznań świadków w zestawieniu z dołączonymi do akt sprawozdaniami z objazdów terenowych Zbiornika (...) dowodzą, iż oskarżony P. J. faktycznie wykonywał czynności kontrolne związane z nadzorem nad Zbiornikiem (...) i to zarówno przed, jak i po wypadku. Ze sprawozdań wynika, iż w dniach 17.03.2009r. i 27.04.2009r. objazd terenowy zbiornika przeprowadził P. J. wraz ze Z. H., natomiast w dniu 26.05.2009r. w objeździe uczestniczył wyłącznie P. J..

Oskarżony miał zatem pełną świadomość pełnionej przez siebie funkcji i faktycznie ją sprawował, nie może więc skutecznie tłumaczyć się tym, że nie zapoznano go z treścią Instrukcji (...) (...) i (...), której znajomość była niezbędna do zastępowania kierownika Nadzoru Wodnego D.. Zapoznanie się z tą instrukcją było jego podstawowym obowiązkiem, inaczej nie mógłby przecież prawidłowo wykonywać powierzonych mu zadań w zakresie nadzoru nad Zbiornikiem (...). Zaniechanie tego obowiązku nie może oskarżonego ekskulpować, przeciwnie, świadczy na jego niekorzyść.

Nietrafne były wywody apelującego zmierzające do wykazania, iż skarpa, która uległa oberwaniu, nie stanowiła budowli ani urządzenia wodnego, w związku z czym nie podlegała regulacji ustawy Prawo wodne, a w konsekwencji również zapisom Instrukcji (...) (...) i (...). Zgodnie bowiem z § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 20.04.2007r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budowle hydrotechniczne i ich usytuowanie – do budowli hydrotechnicznych zalicza się również czasza zbiorników wodnych wraz ze zboczami i skarpami. W świetle brzmienia tego przepisu nie może budzić wątpliwości, iż skarpy wokół Zbiornika (...) stanowiły elementy budowli hydrotechnicznej, tj. urządzenia wodnego służącego kształtowaniu zasobów wodnych oraz korzystaniu z nich w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 21.07.2001r. – Prawo wodne.

Do zakresu obowiązków kierownika Nadzoru Wodnego D., którego oskarżony zastępował, należało m.in. sprawowanie bezpośredniego nadzoru nad eksploatacją i utrzymaniem w należyтым stanie technicznym powierzonych odcinków dróg śródlądowych oraz budowli wodnych i regulacyjnych zlokalizowanych na tych wodach, zapobiegania wszelkiego rodzaju uszkodzeniom budowli, między innymi poprzez umieszczenie odpowiednich tablic informacyjnych (zakazów), meldowania kierownikowi inspektoratu o awariach budowli oraz wszelkich innych uszkodzeniach, a także branie udziału w przeglądach stanu budowli wodnych i urządzeń (k. 481-verte).

Postanowienia Instrukcji (...) (...) i (...) szczegółowo regulowały sposób przeprowadzenia obserwacji, badań i kontroli obiektów hydrotechnicznych w celu zapewnienia ich użytkowania zgodnie z przeznaczeniem, bezpieczeństwa obiektów oraz zapobiegania naruszenia brzegów zbiorników. Bieżące przeglądy codzienne zobowiązany był przeprowadzać pracownik obsługi zbiorników raz na dobę, natomiast okresowo czynność tę powinien wykonywać kierownik zbiorników – przyjętą praktyką (znaną oskarżonemu i częściowo przez niego realizowaną) było, że kierownik dokonywał takiego przeglądu co miesiąc. Ostatni przegląd przed wypadkiem został przeprowadzony przez oskarżonego w dniu 17.03.2009r.

Zgodnie z Instrukcją w czasie obserwacji i kontroli obiektów w celu zapewnienia ich bezpiecznej eksploatacji należy zwrócić uwagę m.in. na obrzeża zbiorników w zakresie osuwisk skarp (k. 299, k. 316-317), przy czym za prawidłowość i terminowość przeglądów odpowiedzialny jest kierownik zbiornika (k. 300). W przypadku zaistnienia awarii, tj.

takiego uszkodzenia obiektu lub elementu zbiornika, które powoduje zagrożenie bezpieczeństwa życia ludzkiego (k. 231), kierownik zbiornika zobowiązany jest do podjęcia decyzji co do sposobu zabezpieczenia powstałego uszkodzenia i przypilnowania wykonania zleconych robót, a także zawiadomienia władz zwierzchnich o wystąpieniu awarii oraz uzgodnienia dalszego postępowania (k. 283).

Zatem wbrew twierdzeniom obrońcy na oskarżonym ciążył obowiązek dokonywania okresowych przeglądów Zbiornika (...), który wynikał tak z zakresu jego obowiązków jako pełniącego obowiązki kierownika Nadzoru Wodnego D., jak i z obowiązującej go Instrukcji (...) (...) i (...). Nadto oskarżony był odpowiedzialny za prawidłowość i terminowość przeglądów dokonywanych przez pracowników obsługi. Do obowiązków oskarżonego należało też umieszczenie odpowiednich tablic ostrzegawczych informujących o zagrożeniu bezpieczeństwa życia ludzkiego. Obowiązek ten wynikał nie tylko z zakresu czynności (k. 481-verte), Instrukcji (k. 283), czy też § 117 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 20.04.2007r. w sprawie warunków, jakim powinny odpowiadać budowle hydrotechniczne i ich usytuowanie, ale również z ogólnych reguł ostrożności wymaganych w danych okolicznościach. Oskarżony był odpowiedzialny za bezpieczną eksploatację Zbiornika Wodnego (...), do którego dostęp był powszechny, a zatem odpowiadał również za bezpieczeństwo osób, które znalazły się na terenie zbiornika. Jego obowiązkiem było więc podjęcie działań mających zapewnić bezpieczeństwo ludzi na terenie zbiornika choćby poprzez spowodowanie umieszczenia odpowiednich znaków ostrzegawczych w miejscach dostępu do niebezpiecznej części brzegu północnego Zbiornika (...).

Jak wynika z zestawienia przygotowanego przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej w K. w dniu 17.03.2009r. w rejonie Zbiornika Wodnego (...) nie zalegała pokrywa śnieżna (k. 397-398), natomiast stan poziomu lustra wody w zbiorniku nie odbiegał znacząco od średniego poziomu (informacja (...) z dnia 17.08.2012r. – k. 643-649) nie istniały zatem obiektywne przeszkody uniemożliwiające dokonanie rzetelnej obserwacji skarpy, a co za tym idzie rozpoznania niebezpieczeństwa i podjęcia działań w celu jego uchylenia.

Z opinii biegłego M. P. z (...) wynika, że z uwagi na geometrię oraz rodzaj i stan gruntów skarpa była permanentnie niestateczna od co najmniej 2-3 lat i w każdej chwili mogła się oberwać, a rozpoznanie tego zagrożenia – nawet bez przeprowadzenia szczegółowych badań – nie przekraczało możliwości osoby z wykształceniem technicznym (k. 825-826). Słusznie więc sąd rejonowy uznał, iż oskarżony, dysponujący przeciętnym wykształceniem i doświadczeniem zawodowym mógł i powinien przewidzieć, że pozostawienie skarpy w takim stanie – bez odpowiednich zabezpieczeń i znaków ostrzegawczych – spowoduje zagrożenie bezpieczeństwa osób przebywających w jej pobliżu.

Oskarżony jako osoba odpowiedzialna za kontrolowanie stanu technicznego zbiornika zobowiązany był do monitorowania zagrożenia osuwiskowego i podejmowania działań zmierzających do likwidacji zagrożenia. Powinien więc przedsięwziąć czynności mające na celu zminimalizowanie istniejącego zagrożenia, chociażby poprzez spowodowanie oznaczenia dróg dostępu do skarpy. Niewywiązanie się z tego obowiązku naraziło pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia. Fakt, iż małoletni pokrzywdzony nie rozpoznał zagrożenia i wraz z kolegą udał się w miejsce niebezpieczne, nie może tej oceny zmienić i spowodować uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności.

Apelacja prokuratora również nie zasługiwała na uwzględnienie. Bezpośrednią przyczyną śmierci pokrzywdzonego były obrażenia ciała spowodowane oberwaniem się skarpy. Oskarżony tymczasem nie mógł temu zapobiec. Zapobieżenie osunięciu się skarpy wymagało bowiem długotrwałych (wielomiesięcznych) prac budowlanych związanych z koniecznością zmiany geometrii skarpy, poprzez łagodzenie jej nachylenia, a także wykonania tarasów pośrednich (k. 126). Zachowanie oskarżonego nie pozostawało zatem w związku przyczynowo-skutkowym ze śmiercią pokrzywdzonego. Samo zabezpieczenie miejsca, w którym dochodziło do obrywania się fragmentów skarpy bądź też umieszczenie tam znaków ostrzegawczych o osuwającej się skarpie i związanym z tym niebezpieczeństwem, nie zapobiegłoby osunięciu się skarpy. Brak było zatem podstaw do przypisania oskarżonemu spowodowania śmierci pokrzywdzonego, a w konsekwencji do zakwalifikowania jego czynu z art. 155 kk.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż sąd rejonowy dokonał prawidłowej subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepisy ustawy, kwalifikując czyn przypisany oskarżonemu jako wysepek z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 160 § 3 kk.

Wymierzona oskarżonemu za ten czyn kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 1 rok oraz świadczenie pieniężne w wysokości 1000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej są adekwatne tak do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i do stopnia zawinienia – nie noszą cech rażącej niewspółmierności.

W ocenie sądu odwoławczego podnoszone przez obrońcę okoliczności odnoszące się do nieprawidłowości i zaniedbań innych podmiotów odpowiedzialnych za prawidłowe utrzymanie brzegów zbiornika, nie prowadzą do uznania, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość przypisanego mu czynu, nie były znaczne w rozumieniu art. 66 § 1 kk. Z tego powodu alternatywny wniosek obrońcy o warunkowe umorzenie postępowania karnego nie mógł zostać uwzględniony.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno-prawne sądu pierwszej instancji i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosków i zarzutów obu apelacji zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierzono mu opłatę za drugą instancję w kwocie 120 zł.